

Nihan Temiz
**MASAL
KOLEKSİYONCUSU**

Resimleyen: Meltem Şahin

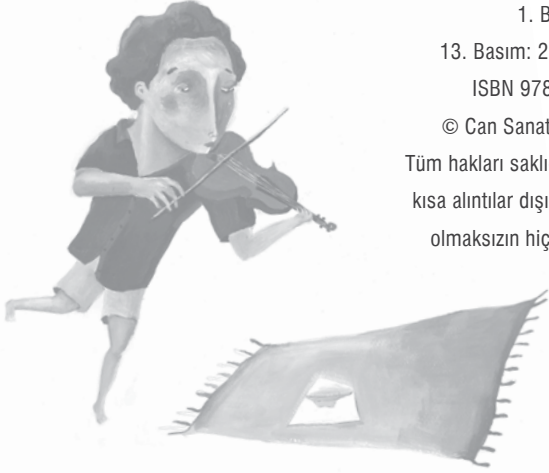
13. basım

Nihan Temiz
MASAL
KOLEKSİYONCUSU

Resimleyen: Meltem Şahin

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzeltili: Leyla Nebioğlu
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir Tufan
Son Okuma: Egem Atik
Tasarım Uygulama: Recep Eren

1. Basım: 2013

13. Basım: 2000 adet, Ekim 2023

ISBN 978-975-07-1897-7

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2013

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: BPC Matbaacılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Sertifika No: 48745; Adres: Cevizlik Mah. Hüsreviye Sok.
Erşen İş Hanı No:15 Kat:3-38 Bakırköy, İstanbul

CAN
ÇOCUK

Bu kitabın sahibi:

.....

**Yazarın yayınevimizden çıkan
diğer kitabı:**

KANADIMDAKİ DENİZ

Nihan Temiz

Nihan Temiz 1975 yılında Ankara'da doğdu. Masal dinlemeye bayılan ve masal anlatmaya heveslenen bir çocuk olarak büyüdü. 1996 yılında Hacettepe Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nden mezun oldu. Aynı bölümün Gelişim Psikolojisi Anabilim Dalı'nda yüksek lisansını tamamladı. 1997 yılında Hacettepe Üniversitesi Beytepe Anaokulu'nda çalışmaya başladı. Çocukların rengârenk dünyasında olmaktan; hayallerine, kahkahalarına eşlik etmekten her zaman mutluluk duydu. Yolda gördüğü küçük bir kız çocuğunu su perisine benzetmesi ve eve koşup kâğıt kaleme sarılmasıyla başlayan yazarlık sevdası halen devam etmektedir.

MASAL KOLEKSİYONCUSU

İçindekiler

Yaz Ekibi, 7
Koleksiyoncu, 16
Tekneye Düşen Top, 23
Gülmeyen Prenses, 34
Devin Küçük Sorunu, 47
Kırmızı Kutudaki Sır, 71
Kum Tanesi'nin Bekleyişi, 92
Koleksiyoncu'ya Hediye, 115
Ya Sonra?, 140

Yaz Ekibi

Akşam güneşi çok güzeldi. Bu yüzden hiç kimse eve girmek istemiyordu. Birazdan anneleri teker teker pencereye ya da bahçeye çıkıp yemeğe çağıracaktı. Birkaç saat önce koca birer tost yemişlerdi ama eriyip gitmişti bile. O kadar çok hareket ediyorlardı ki onları gözle takip etmek neredeyse olanaksızdı. Hep birlikte denize koşup boylarını aşan derinliğe kadar şapa şupa yüzüyorlardı. Kıyıya çıkar çıkmaz daha kurulanmadan voleybola başlıyorlardı. Yorulunca kumsaldaki ufak kafede birer tost atıştırıp satranç ya da dama oynuyorlardı. Ardından uzun bir yürüyüş, tekrar denize atlayış ve kumlarda kıyasıya oynanan bir yakartop turnuvası geliyordu. Güneş batarken nihayet biraz sakinleşiyorlar ve kendi aralarında sohbet etmeye koyuluyorlardı.

Sadece tatile geldiklerinde buluşabilen dört arka-

daştılar. Senede bir kez bir araya geldikleri için gece gündüz birlikteydiler. En küçüğü dokuz, en büyüğü on iki yaşındaydı. Zaman zaman tartışır, zaman zaman gülme krizi geçirirlerdi. Birbirlerine küstükleri de olurdu. Ama barışmaları, konuşmaları ve arkadaşlıklarına kaldıkları yerden devam etmeleri çok uzun sürmezdi. Yazlıkları aynı sitede olduğu için anne ve babaları da birbirlerini tanıyordu. Site ile deniz arasındaki geniş kumsalda vakit geçirirler, arada sırada da kumsalın en ucundaki iskeleye giderlerdi.

Nazlı ayağındaki kumları silkeleyerek ayağa kalktı. Sarışın, uzun boylu, güzel bir kızdı. Aslında arada bir gülümsese daha güzel bir kız olabilirdi. Ama Nazlı'yı mutlu etmek kolay değildi. Etrafındaki güzelliklerden çok yolunda gitmeyen şeyleri fark ederdi. Ve bu hemen yüzünün asılmasına neden olurdu. Grubun en düzenli ve en büyüklerinden biri olduğu için pek çok durumda onun fikrine başvurulurdu. Kararlı bir sesle:

"Haydi, artık bence eve gitme zamanı geldi," dedi. Söylediklerinin hemen anlaşılmasını ve isteklerinin yerine getirilmesini beklerdi. Kimseden ses çıkmayınca etrafına bakınıp, "Ee, ne bekliyorsunuz?" diye sordu. Mert başını kaldırmadan:

"Daha çok erken Nazlı. Biraz daha kalabiliriz bence," dedi. Bir yandan da elinde tuttuğu eğri bir dal parçasıyla kuma iç içe geçmiş daireler çiziyordu.

Nazlı ile inatlaşmaktan özellikle hoşlanırdı. İkisi aynı yaştaydılar. Aralarında hiçbir zaman açıklamadıkları bir liderlik yarışı vardı. Nazlı uzun saçlarını arkaya attı:

“Pek de erken sayılmaz. Birincisi güneş batmak üzere, ikincisi kumsal serinlemeye başladı, üçüncüsü bir akşam da annemi bağırtmadan evde olmak istiyorum,” dedi.

Öyle düzenli ve prensipli bir kızdı ki her işini listeleyerek yapardı. Bazen cümlelerini bile numaralandırarak kuruyordu. Mert, onu sinirlendirmeye başladığını sezmişti. Aslında herkese karşı böyleydi. Fikirlerini esprilerle süsleyerek dürüstçe söylerdi. Ama bu dürüstlüğü bazen kırıncı olabiliyordu. Eğri bir gülümsemeyle:

“Birincisi güneş hâlâ tam olarak batmadı. İkincisi senden başka kimse üşümüş görünmüyor. Üçüncüsü annen bizim evde annemle çay içiyor. Şu anda ikisini balkonda görebiliyorum,” dedi.

Hepsi dönüp arkasına baktı. Gerçekten de Nazlı ve Mert’in anneleri balkonda karşılıklı oturmuş, çay içiyorlardı. Uzaktan duyulmuyordu ama arada bir de kahkaha atıyorlardı galiba. Mert’in haklı olması Nazlı’nın umurunda değildi. Burun deliklerini hiddetle açarak Mert’e döndü. O anda lafı değiştiren Alper olmasa sıkı bir kavgaya tutuşabilirlerdi. Kavgaya etmeleri iyi olmazdı doğrusu. Mert güçlü ve sport-

men bir çocuktü. Ağır şeyleri itmek ya da çekmek gerektiğinde hemen yardıma koşardı. Bunlar işin iyi tarafıydı elbette. Ama bazen gücünü kontrol etmekte zorluk çekiyordu. Mesela hafifçe iteklemek istediğı arkadaşını yere düşürebiliyor, yaralanmasına sebep olabiliyordu. Geçenlerde havlusunu silkelerken zavallı Gözde'nin kolunu mosmor etmişti. Voleybol

oynadıkları bir gün attığı top ise kumsalda oynayan bir bebeği ıskalamıştı. Ama top öyle hızlıydı ki minik bebek topun rüzgârından sendeleyip popo üstü yere oturuvermişti. Mert bu tip durumlara sebep olduğunda çok üzülüyordu. Ama yine de gizli gizli gücüyle övünüp dururdu.

Bağdaş kurup oturan Nazlı kontrollü bir sesle, “Arkadaşlar,” dedi. Biraz sakinleşmiş görünüyordu:

“Didişip duracağımıza bir plan yapalım.”

“Ne planı?” diye lafa karıştı Mert ilgilenerek. Meraklandığı için Nazlı ile inatlaşmayı unutmamıştı.

“Ne planı olacak, bu akşamın planı tabii ki,” dedi Nazlı.

“İlahi Nazlı!” dedi Gözde. “Saatlerimizi de ayarlayalım istersen,” diye ekledi kıkırdarak.

Çok esprili ve şakacıydı. Gülmekten ve güldürmekten çok hoşlanırdı. Sıkıldığı zamanlar dışında suratının asık olduğu görülmuş şey değildi. O sırada Alper’in kısık sesi aralardan duyuldu. Çekingenliği nedeniyle her zaman alçak sesle konuşurdu. Arkadaşlarını yıllardır tanıdığı için onların arasında rahattı. Ama yabancı bir ortamda lafa pek karışmazdı.

“Akşam farklı bir şeyler mi yapmak istiyorsun Nazlı?” diye sordu.

“Aslında, bazen gerçekten de hep aynı şeyleri yapıyormuşuz gibi geliyor. Sizce de öyle değil mi? Sanki daha değişik bir şeyler yapabiliriz gibi geliyor bana.”

“Sitenin etrafındaki çöpleri toplayalım öyleyse. Hem vakit geçer hem de yararlı bir şeyler yapmış oluruz,” dedi Alper.

Hepsi garipseyen bakışlarla ona döndüğünde:

“Tabii siz de isterseniz. Yani istemiyorsanız yapmamız gerekmiyor,” diye fısıldadı. İnsanları kırmaktan son derece çekinirdi. Çoğu zaman kendinden çok başkalarının mutluluğuna önem verirdi. Gözde:

“Çöp toplama kampanyasını zaten yapmıştık Alper. Hatta arkasından da sen kemanınla konser vermiştin. Ondan kazandığımız parayla da sitenin bahçesi için çiçek almıştık. Bir yaz tatili için bu kadar yardım kampanyası yeterli bence,” dedi.

Kısa bir sessizlik oldu. Aslında birlikte çok iyi vakit geçiriyorlardı. Ama biraz heyecana hiçbirisi, “Hayır,” demezdi doğrusu. Hepsi derin derin düşünürken Gözde aniden ayağa fırlayarak ortalığı darmadağın etti. Kalkarken elini kolunu salladığı için hepsinin yüzü gözü, saçlarının arası sıçrayan kumlarla dolmuştu. “Öff yaa, bütün kumsal saçıma doldu. Amaan Gözdeeee!” sözleri arasında kalsa da heyecanından hiçbir şey yitirmemişti. Sakarlık yapmaya ve şikâyet duymaya çok alışkındı. Her zaman hızlı hareket ederdi çünkü hep acelesi vardı. Onu uzun süre aynı yerde otururken ya da dururken görmek pek mümkün olmazdı. Özellikle sıra beklemesi gereken durumlarda iyice çaresizleşirdi. Çünkü çok sabırsızdı. Bekleyişi-

Nihan Temiz

MASAL KOLEKSİYONCUSU

Koleksiyoncu ne biriktirir?

Limana yeni demirleyen Koleksiyoncu adlı tekne yazlıktaki çocukların dikkatini çeker. Teknenin sahibi de onlara çok gizemli gelir. Çocuklar, Koleksiyoncu'ya gizlice girmenin yolunu ararken beklemedikleri bir davetle karşılaşılır.